

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.
GAL. 1:8.

No. 13.	Abonnementsprijs per jaar:	3e Jaargang
1 JULI.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1898.

Verkiezing, Vóorkennis en Vóorbestemming.

De onderwerpen *Verkiezing, Vóorkennis en Vóorbestemming* schijnen vele denkende geesten in verlegenheid te brengen. Er zijn plaatsen in de Heilige Schrift, die schijnen deze buitengewone leerstelling te ondersteunen, dat de almachtige God, vóór de grondlegging der wereld, eenige weinigen uit de menigte van Zijne kinderen uitverkoren heeft, om hen alleen zalig te maken. En er wordt beweerd, dat deze door het bloed van Jezus Christus verlost moeten worden, onverschillig wat zij mogen doen of ongedaan laten, terwijl de overigen — de groote meerderheid, het „uitschot van de meeschheid” genoemd, niettegenstaande hunne goede werken, voor eeuwig verloren zullen zijn — tot het onuitblusschelijk en eeuwigdurend vuur veroordeeld.

Onder de vele dwaalleeren, waarin de christelijke wereld gevallen is, is er geene ketterij die op duidelijker manier dan deze, het gevaar toont van op de „doode letter” te vertrouwen voor de kennis van goddelijke dingen. De geest is het, die licht zoowel als leven geeft; en de vraag van den Schrift lezenden Oosterling: „Hoe zou ik toch kunnen, zoo mij niet iemand onderricht?” in antwoord op Filippus’ vraag: „Verstaat gij ook, hetgeen gij leest?” toont duidelijk aan, dat geïnspireerde mannen noodig zijn, om de schriften van verstorven profeten aan de onervarenen te verklaren.

Indien het konde aangetoond worden, dat zulk eene leer in de Schriften geleerd wordt, zoude dit eenvoudig bewijzen dat de schrijvers van den Bijbel elkander en zichzelf tegenspreken. Want de geheele leer van dat heilig boek getuigt van de macht des menschen om goed of kwaad te doen zooals hij verkiest, en van zijne verantwoordelijkheid tegenover een rechtvaardig God voor de uitoefening van die macht. Daarop berust de leer van belooningen en straffen. Zonder dezelve kan er noch zonde noch gerechtigheid zijn. Vrijheid van handelen is noodzakelijk voor onge-

hoorzaamheid, hetwelk zonde is, of voor gehoorzaamheid, hetwelk gerechtigheid is. Indien de kreatuur niet vrij was om gehoorzaam of ongehoorzaam te zijn, dan zou iedere door den Schepper aan hem gegeven wet slechts spotternij en onzinnig zijn. De noodzakelijkheid van eenen Verlosser is het bestaan van zonde. Zonde is de overtreding van de goddelijke wetten. De verkondiging van de geboden Gods en de ongehoorzaamheid des menschen aan dezelve, wijzen op de uitoefening van den vrijen wil der kreatuur.

De geschiedenis van den val, zooals in het tweede en derde hoofdstuk van het Boek Genesis verhaald, toont duidelijk het beginsel aan, van de vrijheid van den mensch om recht of onrecht te doen, en de rechtvaardigheid van de straf als het gevolg van ongehoorzaamheid aan de goddelijke wet. Adam had volkomen vrijheid om van den boom des levens of van den boom des doods te nemen. Het gebod was: „Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven”. God heeft Adam niet verhinderd er van te eten, en Satan heeft hem ook niet gedwongen er van te nemen. Het was des menschen eigen daad, door zijn eigen vrijen wil, die de toepassing van de straf rechtvaardigde. En dit was een voorbeeld van Gods handelingen met het heele menschelijk geslacht. „Zie”, zegt de Goddelijke Wetgever, „Ik heb heden voor u geplaatst het leven en het goede, den dood en het kwade”. En er is een dag vastgesteld, wanneer alle menschen zullen geoordeeld worden voor de daden in het vleesch gedaan, of zij goed of kwaad zijn, en ieder mensch zal „naar zijne werken” ontvangen. Het zoenoffer van Christus verlost het menschedom van de blijvende geërfde gevolgen van Adam's overtreding, en opende den weg tot volkomen verlossing zoowel van persoonlijke als van erfzonde. Alle menschen hebben de vrijheid, de voorwaarde aan te nemen of te verwerpen, waarop die verlossing kan verkregen worden. Maar, wordt ons gezegd, de Almachtige wist van te voren, dat Adam zoude zondigen, en de vraag ontstaat, hoe kon de man de vrijheid hebben, zich van de verboden daad te onthouden, indien God van te voren wist, dat hij het zou doen en daarom een plan tot zaligheid bereidde? De uitlegging is eenvoudig. De voorkennis Gods verhindert den mensch niet in het minst, zijnen vrijen wil uit te oefenen. De kreatuur bezit volkomen vrijheid om te kiezen het goede te doen of het kwade, of de Schepper van te voren wist of niet wist, wat de keuze zoude zijn. Ouders zeggen hunnen kinderen dikwijls, zekere dingen, die onrecht zijn, niet te doen, ofschoon zij de zekere voorkennis hebben, dat de moedwillige kleinen toch ongehoorzaam zullen zijn. Maar deze voorkennis noodzaakt of verhindert de booze daden niet, en het is daarom toch evenzoo noodig, het kwade te verbieden. Wij mogen overtuigd zijn, dat zekere personen, met wie wij bekend zijn, een gegeven weg zullen bewandelen, maar die overtuiging heeft geen invloed op hunne vrijheid van handelen. En onze Vader in den hemel mag van den beginne het einde weten, en mag Zijne plannen

maken met betrekking tot de handelingen van menschen en volkeren, voorzien alvorens gedaan, en zodoende mag de uitslag van hunne handelingen onder Zijn bestuur staan, en alles gebruikt worden om Zijne plannen en bedoelingen te dienen, terwijl de personen zelf de vrijheid hebben om goed of kwaad te doen, volgens hunne eigene begeerten.

Verzoeking is geen dwang. Goddelijke aansporing is geen geweld. De Geest Gods verlicht, geeft raad, helpt en leidt in alle waarheid; en de geest van den booze drijft tot kwaad aan, bedriegt den zondaar, en leidt in duisternis en dood. Doch het is geen van beiden toegelaten, de uitoefening van den vrijen wil des menschen weg te nemen, want dat zou hem een onverantwoordelijk wezen maken, in staat om belooning noch straf, verhooging noch veroordeeling te ontvangen.

Vóorbesteding en vóorkennis zijn verschillend van elkander. God moge van te voren weten wat iemand zal doen, zonder vooruit te bepalen dat hij het moet doen. Het kan noch door de reden noch door de Schrift aangetoond worden, dat de Almachtige de zaken van te voren zoo beschikt heeft, dat de menschen gedwongen of verhinderd zouden zijn, iets te doen dat op hunne zaligheid of veroordeeling invloed zou hebben. Op verschillende tijden zijn mannen verwekt om zekere dingen te verrichten, die op die tijden noodig waren om de doeleinden van den Almachtige te volbrengen, en zij werden voor die zendingen gekozen door de Goddelijke vóorkennis. Zij waren vóorverordineerd voor de plaats en den tijd, waarin zij leefden en werkzaam waren. Velen zijn tot hun werk vóorverordineerd geweest. Aan Jeremia werd door den Heer bekend gemaakt, dat hij vóor zijne geboorte bekend was en vóorverordineerd om een profeet te zijn. Dit had echter in het minst geen invloed op zijne vrijheid van handelen om het goede of het kwade te doen of een leven te leiden, waardoor hij zijne zaligheid zou verbeuren.

Al de groote mannen, zoowel uit de oude als de nieuwe, uit de bijbelsche als de wereld-geschiedenis, waren vóorbestedmd en vóorverordineerd, volgens de vóorkennis Gods, om geboren te worden, ten tijde en waar zij in de wereld verschenen en onder de omstandigheden die hen omringden, opdat zij in staat zouden zijn om datgene te volbrengen, wat de Schepper van te voren wist dat zij zouden kunnen doen in de toestanden en gebeurtenissen, die zich zouden voordoen. Doch zij hadden de vrijheid om te handelen, en terwijl zij het werk volbrachten waarvoor zij gekozen waren, konden zij, naar hun eigen verlangen, den weg nemen of verlaten die tot hunne persoonlijke zaligheid zou leiden.

Cyrus, de Perziaan, was door den Almachtige verwekt, zooals door Jesaja voorspeld vóor deze koning geboren was (44: 28; 45: 1-4), om volkeren te onderwerpen, Israël te begunstigen, en Jeruzalem te herstellen, daar de Heere van te voren wist, dat hij bekwaam en gewillig zou zijn om deze dingen te doen, doch dit beroofde hem niet van de vrijheid van zijnen wil, noch verzekerde

of verhinderde het zijne zaligheid. Saulus van Tarsus was door den Heer gekozen om een dergenen te zijn, die „het eerst op Christus hoopten” en om een Apostel der Heidenen te zijn; maar hij verklaarde: „Ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet eenigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde.” (1 Kor. 9:27). Faraö was verwekt om een noodig werk in zijnen tijd en onder zijn volk te verrichten, en toen God „zijn hart verhardde,” was het om Zijne macht te toonen in het land van Egypte, het volk en het hof te straffen die Zijn volk in slavernij gehouden hadden, en aan Israël de noodzakelijkheid van hun vertrouwen in Hem te bewijzen. En toen was Faraö gewillig om Israël te laten gaan. Deze gebeurtenissen waren niet bestemd om de eeuwige verdoemenis van den hardnekkigen koning van Egypte te bewerken. Zijne verdrukking van Israël had vóór deze gebeurtenissen plaats, en de verharding zijns harten was eene rechtvaardige vergelding voor het kwaad, hetwelk hij en zijn volk gedaan hadden, waarvan het gevolg voor hen ramspoedig was, en ten voordeele van degenen die hij onrechtvaardig behandeld had. Judas werd gekozen onder de Twaalf die Jezus gevolgd zijn, opdat hij eene gelegenheid mocht hebben om datgene te ontwikkelen, dat in hem was en Zijnen meester te verraden. Maar hij was evenzoo min gedwongen die booze daad te doen, als eenig veil en hebzuchtig verrader in ouden of tegenwoordigen tijd. „Niemand, als hij verzocht wordt, zegge: Ik word van God verzocht; want God kan niet verzocht worden met het kwade, en Hijzelf verzoekt niemand; maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijne eigene begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt.” (Jak. 1:13, 14).

Het geval van Esau en Jakob wordt dikwijls aangehaald om te bewijzen, dat de een tot het verderf vóórverordineerd en de ander tot de zaligheid vóorbested was. Men betracht Paulus als de groote verkondiger van deze zonderbare leer. Hij zegt, met betrekking tot de zonen van Izaäk: „Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods dat naar de verkiezing is vast bleve, niet uit de werken, maar uit den roepende”. Doch wat was „het voornemen Gods dat naar de verkiezing is?” Dat Jakob zalig zoude worden en Esau verdoemd? In het geheel niet. De belofte tot Rebekka en het voornemen Gods waren eenvoudige: „De meerdere zal den mindere dienen” (Romeinen 9:11, 12). Doch, zegt men, staat er niet: „Gelijk geschreven is: Jakob heb ik liefgehad, en Esau heb ik gehaat?” Ja. Maar waar is het geschreven? In Maleachi 1:2, 3. De Heer heeft deze verklaring gedaan, niet vóór de kinderen geboren waren, maar honderden jaren nadat zij gestorven waren. God had de vóorkennis van hetgeen Esau doen zou, daarom verkoos Hij Jakob als de zoon van Izaäk, door wien het beloofde zaad zou komen, en hij zou meerder zijn dan zijn broeder. En zijne gevoelens tegenover hen werden niet uitgedrukt, totdat beiden door hun leven hunne verschillende eigenschappen

openbaar gemaakt en getoond hadden, of zij de liefde of den haat des Heeren verdienden.

Niemand is ooit vóórverordineerd geweest om zalig te worden of vóórbestemd om verdoemd te worden, zonder dat het de gevolgen van zijne eigene daden waren, voortgekomen uit zijnen eigen wil. Maar God heeft van te voren bepaald, dat alle menschen geroepen zullen worden om rekenschap af te leggen van hunne werken in hun sterfelijken toestand, omdat Hij hun vrijheid van handelen gegeven heeft en het goede en het kwade voor hen geplaatst en de middelen van te voren bepaald heeft, waardoor de zaligheid aan het menschdom kan geworden en heerlijkheid en eere aan degenen die naar verhooging streven. Hij die veroordeeld wordt, zal de gevolgen van zijn eigen daden ondervinden en degene die geene kroon in het hemelsche Koninkrijk ontvangt, zal datgene verliezen wat hij had kunnen verkrijgen, indien hij aan de gestelde voorwaarden, die vóór de grondlegging der wereld bereid waren, voldaan had.

De aanhangers van de theorie van het noodlot en van de niet-noodzakelijkheid van de werken tot zaligheid, moeten zich steunen op verkeerd opgevatte plaatsen in de geschriften van Paulus. De andere Apostelen leggen bijzonder nadruk op de leer van zaligheid door goede werken zoowel als geloof in Christus Jezus. Petrus, die de sleutelen van het Apostelschap hield, waar-schuwde de Heiligen tegen eene verkeerde opvatting van de schriften van Paulus over dit onderwerp. Hij zegt: „Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende: in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste menschen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf.” (2 Petr. 3 : 16). Maar men zal zien, wanneer men de zendbrieven van Paulus oplettend leest, dat hij de noodzakelijkheid van goede werken verstond en leerde en dat de werken die hij tot de zaligheid onnoodig verklaarde, de werken van de Mozaische wet waren. Dat hij niet geloofde, zooals sommigen meenen, dat menschen bestemd zijn om zalig te worden, zonder toedoen van hunne eigene werken, is duidelijk in Rom. 2 : 6—11. „Welke een iegelijk vergelden zal naar zijne werken: Dengenen wel, die met volharding in goeddoen, heerlijkheid en eere en on-verderfelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar dengenen die twistgierig zijn en die der waarheid ongehoorzaam doch der on-gerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verolgenheid en toorn vergolden worden: verdrukking en benauwdheid over alle ziele des menschen die het kwade werkt, eerst van den Jood en ook van den Griek; maar heerlijkheid en eere en vrede een iegelijk die het goede werkt, eerst den Jood en ook den Griek. Want daar is geen aanneming des persoons bij God.” Niets kan duidelijker zijn dan dit. Het brengt Paulus in overeenstemming met de andere Apostelen en al de geïnspireerde schrijvers, over het onderwerp van persoonlijke verantwoordelijkheid en zaligheid door goede werken die gegrond zijn op het geloof, en het bewijst dat diegenen die zich inbeelden,

dat Paulus in die soort van uitverkiezing en vóórverordineering geloofde, welke door Calvijn en vele moderne godgeleerden geleerd worden, het standpunt en de argumenten van den grooten Apostel der Heidenen zeer verkeerd verstaan.

Indien God van vóór de grondlegging der wereld een klein getal gekozen heeft om zalig te worden en de overigen veroordeelde om verdoemd te worden, doet het er natuurlijk niets aan toe, wat zij hier doen, voor zoover als het hunne eeuwige toekomst betreft. Indien de uitverkorenen ook nog zooveel kwaad doen, moeten zij door Christus toch verlost worden; en indien de niet-verkorenen ook nog zooveel goed doen, zoo zullen zij toch verloren gaan en tot den duivel gaan. De prediking is daarom tevergeefs, bekeering nutteloos, er is niets om naar te streven, al de vermaningen tot zondaren en het werk van den Heiland om de werken van den Satan te vernietigen, zijn zonder nut; en indien de duivel „gaat om als een briesende leeuw, zoekende wien hij zoude mogen verslinden,” zoo toont hij groote dwaasheid, want hij zoude juist zoo goed kunnen wachten tot hij ze krijgt, daar zij toch zeker in zijne handen zullen vallen, en de Apostel die hen waarschuwt was zoo dwaas als hij, want wat baat de waarschuwing, indien hun lot van te voren beschikt is? „Bekeert u, bekeert u van uwe booze wegen; want waarom wilt gij sterven, o Huis Israëls?” „Komt herwaarts tot mij, allen die vermoeid en belast zijt;” „Die tot mij komt, hem zal Ik geenzins verstooten;” „Welke wil dat alle menschen zalig worden en tot kennisse der waarheid komen;” „Niet willende dat eenigen verloren gaan, maar dat ze allen tot bekeering komen;” deze en een duizendtal andere teksten zijn slechts bedrog en strikken, indien de mensch niet vrij is om God te dienen en zaligheid te bekomen, of den duivel te dienen en veroordeeling te ontvangen.

Indien degenen, die zulk eene opinie voeden, hunne eigene naturen en dagelijksche handelingen wilden betrachten, zouden zij daarin de volkomene wederlegging er van vinden. Zij zouden zien, dat zij de macht in zich hebben om goed of kwaad te doen, en dat zij hunne eigene neigingen kunnen oefenen, hunne harts-tochten onderdrukken of zich er aan overgeven, aan wetten, menschelijk of goddelijk, zich onderwerpen, of alle beteugeling verachten en door niets dan hun eigen wil en begeerte geregeerd worden. Met dezelfde tong kunnen zij God loven of Zijnen naam lasteren; met dezelfde hand kunnen zij slaan of liefkoozen; met dezelfde begaafdheden kunnen zij zonde begaan of de bevelen van de Godheid gehoorzamen. De leer van het noodlot is een vijand der deugd en een vriend der goddeloosheid. Indien zij tot hare natuurlijke gevolgen werd volbracht, zoude zij den pogingen des menschen alle macht ontnemen en de wereld met verwarring vervullen. Zij kan geen goed doen in deze wereld, en kan ook in de toekomstige wereld niet gebruikt worden.

Maar de leer van vóórkennis, van verkiezing, vóórverordineering en vóórbestemming is ware leer. God „heeft uit éenen bloede het

gansche geslacht der menschen gemaakt, om op den geheelen aardbodem te wonen, bescheiden hebbende de tijden van te voren geordineerd, en de bepalingen van hunne woning". (Hand. 17:26). Volgens Zijne vóorkennis en goddelijke bedoelingen bepaalde Hij van te voren, waar al de menschenkinderen zouden wonen en waar zij zouden geboren worden. Sommigen waren aangewezen om te regeeren, en anderen om te dienen. Sommigen om in zekere richting te werken, sommigen in eene andere. Het zaad van Abraham voor eene bijzondere zending; andere geslachten voor verschillende zendingen. Zekere personen voor zekere posities. Maar heeft Hij vooruit vastgesteld, dat sommigen gedwongen zouden worden, tot Hem te komen en zalig te worden, en dat anderen van Hem uitgesloten en verdoemd zouden worden, onverschillig wat hunne eigene gewilde handelingen zijn? Neen. Het volgende vers (het 27ste) zegt: „Opdat zij den Heere zouden zoeken, of zij Hem immers tasten en vinden mochten, hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons; want in Hem leven wij en bewegen wij ons, en zijn wij.

De ware leer van vóorbesteding kan niet ten volle verstaan worden zonder eene kennis van de leer van het vóorbestaan. Laatstgenoemde te behandelen is echter niet het doel van dit artikel. Het zij ons genoeg te zeggen, dat God in den beginne, de legioenen geesten aanschouwde, die Hij geschapen had. En onder hen waren groote en verstandige geesten. Zooals „eene ster in heerlijkheid verschilt van eene andere ster,” zoo verschilden deze in die groote verstandigheid die de heerlijkheid Gods is. „Dezen,” zeide de Vader, „zal Ik Mijne heerschers maken.” En Hij verordineerde hen van te voren tot de verschillende plaatsen, welke zij op aarde zouden bekleeden en de tijden, wanneer zij zouden leven. Sommigen, wier toekomst Hij vooruit wist, wier rechtvaardige handelingen Hij voorzag, bestemde Hij van te voren „om gelijkvormig te worden,” door hun geloof en hunne rechtvaardigheid, „aan de gelijkenis van Zijnen Zoon, dat Hij de eerstgeborene mocht zijn onder vele broederen.” Zooals Jezus door vóorkennis van Zijne volkomene gehoorzaamheid, gekozen werd als het onbestraffelijk en onbevlekt Lam om het onschuldige slachtoffer te zijn, zoo werden anderen voor hunne zendingen en tijden en roepingen gekozen, en zij zijn op het schouwspel van deze lagere wereld verschenen, hebben hunne rollen gespeeld en zijn naar hoogere sfeeren gegaan om den grooten dag af te wachten, wanneer alle dingen openbaar zullen worden, en iedereen geoordeeld en volgens zijne werken beloond zal worden. Andere van deze edele geesten zijn nu op aarde voor den Meester werkende in de groote „bedeeling van de volheid der tijden.” De wereld kent ze niet, en vele van hunne broederen waardeeren ze dikwijls niet genoeg. En toch zijn zij schijnende en heldere lichten te midden van de duisternis dezer lagere wereld. En zij zijn eene macht ten goede. De Almachtige is met hen en de geest van hunne roeping van vóór de grondlegging der wereld is op hen, brandende gelijk

een vuur in hunne beenderen. Zij zijn bolwerken tegen het kwade. Zij bekeeren velen tot rechtvaardigheid. Zij zijn eene sterkte voor de rechtvaardigen. Zij zijn eene vrees voor werkers van het kwade. De Satan krijgt tegen hen, Zij zijn niet van deze wereld en daarom haat hen de wereld. Zij zijn Gods uitverkorenen. Maar Hij die hen „van te voren verordineerd” heeft en hen „geroepen” heeft, zal hen ook „rechtvaardigen,” geheiligd zijnde door de rechtvaardigheid die uit het geloof is, en zal hen ook „verheerlijken,” wanneer zij hun werk zullen volbracht hebben en hunne kroon gewonnen als koningen en priesters tot God en het Lam voor immer.

Dat niemand zichzelf bedriege. Hij die rechtvaardigheid werkt, is rechtvaardig. Hij die zondigt, moet de gevolgen van zijne handelingen ondergaan. Door gehoorzaamheid aan het Evangelie kan vergeving van zonden in het verleden begaan, zekerlijk verkregen worden. En dan moet hij, die den naam van Christus op zich neemt, het voorbeeld van Christus in geest, woord en daad navolgen. De Heilige Geest zal in waarheid leiden, maar de persoon moet die waarheid uit zijn eigen vrijen wil uitoefenen. Daarin ligt de belooning. Celestiale heerlijkheid kan alleen door gehoorzaamheid aan celestiale wetten bereikt worden. De bezoldiging der zonde is de dood. En het oordeel zal de eeuwige plaats, beide van den heilige en den zondaar bepalen. Daarom, o mensch! doe wat recht is, ontwijk hetgeen kwaad is. Denk niet dat iemand's rechtvaardigheid toegerekend zal worden aan dengene, die er geene uit zichzelf bezit, maar wees verzekerd, dat in den grooten dag des Heeren allen zullen geopenbaard worden zooals zij zijn, en geene zullen waardig geacht worden om in te gaan in de Eeuwige Tegenwoordigheid, om het gezelschap der gezegenden te genieten, tenzij zij aan de voorwaarden voldaan hebben en geheiligd zijn door gehoorzaamheid en persoonlijke rechtvaardigheid, door het bloed van den Verlosser!

C. W. P.

De predikanten der wereld studeeren, schrijven en daarna spreken, wat zij geschreven hebben; de predikers van het Evangelie van Christus studeeren, spreken en daarna schrijven, wat zij gesproken hebben.

DOUGLAS M. TODD.

Tegenspoed brengt ons nader tot God dan voorspoed. De kleine die alleen leert loopen, gevoelt niet dat hij hulp noodig heeft, totdat hij een ernstigen val doet. Dan strekt hij zijne kleine handjes uit en roept naar moeder. Zoo gevoelen wij in voorspoed, dat onze eigen sterkte geheel voldoende is, totdat wij ook door tegenspoed omgeven, onze handen uitstrekken en roepen „Vader!”

AMANDA DONE.

Laat ons God dienen met al onze macht, en niet daarbij denken, dat wij Hem eene gunst bewijzen, noch om door eenig mensch geprezen te worden; maar dat wij door de genade Gods het eeuwig leven mogen verkrijgen.

C. V. HANSEN.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izwik Hubertstraat, Rotterdam.

Amsterdamsche Conferentie.

De drie-maandelijksche Conferentie van de Amsterdamsche afdeeling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, werd gehouden op Zondag 19 Juni 1898.

Er waren tegenwoordig: President Rulon S. Wells van de Europeesche Zending; President Alf. L. Farrell van de Nederlandsche en Belgische Zending; de Conferentie-President A. A. Hinckley en al de reizende Zendelingen van de Amsterdamsche afdeeling, met de Rotterdamsche en Arnhemse Conferentie-Presidenten P. Roelofs en W. W. Francis; de reizende Zendelingen H. B. Denkers en R. Jans van eerstgenoemde en B. C. Holbrook van laatstgenoemde Conferentie. De Conferentie werd geleid door den Conferentie-President A. A. Hinckley en geopend ten 10 uur in het gewone lokaal De Wittenkade 111. De volgende ouderlingen spraken: A. van Dam, B. C. Holbrook, A. Petterson, H. B. Denkers en W. W. Francis. Hunne getuigenissen waren sterk en versterkend voor de vergaderden, terwijl er met duidelijkheid gesproken werd over de beginselen van het heerlijk Evangelie en wat gedaan moest worden om het gebouw te voltooien, waarvan het meerendeel der vergaderden den grondslag hadden gelegd.

De namiddag-vergadering werd gehouden ten 2 uur. Het Avondmaal werd bediend door de Zendelingen R. Jans en A. Petterson. Eerstgenoemde toonde in eenige woorden de noodzakelijkheid om de rechte gevoelens te hebben, vóór wij deel namen aan deze heilige verordening, en het koor zong gedurende hare bediening „Behold the great Redeemer died.” President Farrell stelde daarna de namen der algemeene autoriteiten der Kerk en het Presidentschap der Eurooesche Zending aan de Heiligen voor, welke eenstemmig ondersteund werden. De volgende Broeders werden daarop voorgesteld en ondersteund: Alf. L. Farrell, als President der Nederlandsche en Belgische Zending; A. A. Hinckley, als Conferentie-President, met F. E. Hansen, Chas. Wesson, A. Roghaar, A. Petterson en A. Van Dam als reizende Zendelingen. Tevens werd het lokale Presidentschap en ambtenaren van de Amsterdamsche vertakking voorgesteld en ondersteund.

Een verslag van de grootte der Amsterdamsche afdeeling en van de werkzaamheden der Zendelingen gedurende de afgeloopene twee maanden, eindigende 31 Mei 1898, werd toen voorgelezen: Aantal Zendelingen van Zion, Zeventigers, 6; Lokale Priesterschap, Ouderlingen, 7; Priesters, 8; Leeraars 16; Diakenen, 10; leden, 195; totaal

ambtenaren en leden, 235; kinderen onder acht jaren oud, 67; totaal aantal zielen, (uitgezonderd de Zendingen), 302; huizen bezocht met traktaten, 3111; huizen bezocht door uitnodiging, 128; Evangeliegesprekken, 444; Traktaten verspreid, 2598; boeken verspreid, 349; vergaderingen gehouden, 198; gedoopt, 10; naar Zion vertrokken, over acht jaren oud, 12.

De sprekers waren F. E. Hansen, A. Roghaar en C. Wesson. Hunne toespraken waren leerzaam en getuigden aangaande de goddelijkheid van het groote werk der laatste Dagen.

De avond-vergadering werd ten 8 uur gehouden. Br. P. Roe-lofs, president Rulon S. Wells en President Alf. L. Farrell namen den tijd in beslag door te spreken over het groote doel des levens, als bekend gemaakt in het Evangelie, de vervulling van profetiën met betrekking daartoe en hoe de Heiligen een volk van voorbeeld moesten zijn. De groote verlossing van onzen Heiland en de overeenkomst van de drie welke op aarde zouden getuigen, namelijk het bloed, het water en de Geest met de getuigenis van den Vader, het Woord en den Geest in den hemel, werd zeer duidelijk gemaakt. Met uitstekende raadgevingen en woorden van troost, welke ook den volgende dag ruimschoots door President Wells in de Priester-vergadering uitgedeeld werden, werd deze aangename feestdag gesloten en zal zijn aangenaam bezoek nog lang in het geheugen van een ieder blijven, hopende dat de tijd spoedig weer zal aanbreken, dat wij met zijn nuttig bezoek zullen vereerd worden.

HERMAN B. DENKERS, *Secr.*

REDEVOERING,

door President WILFORD WOODRUFF gehouden in den Tabernakel te *Salt Lake City*, 3 April 1898.

[Op verzoek van President Woodruff, las President Cannon het eerste kapittel van de „Leer en Verbonden.”]

Ik verlang de aandacht en de gebeden van de Heiligen, die bij deze gelegenheid samengekomen zijn. Ik ben gedurende de laatste maand ziek en zeer zwak in mijn lichaam geweest en gevoelde niet, dat ik in staat zoude zijn, deze Conferentie bij te wonen, tot den dag voordat zij geopend werd. Ik ben hierin gezegend geworden, met u tegenwoordig te zijn. Ik verlang eenige dingen tot u te zeggen, ook eenige vreemde dingen. Ik gevoel iets over mijzelf te zeggen, u een weinig van de geschiedenis van mijn leven te geven, vanwege hetgeen ik mag verlangen te zeggen, vóór ik eindig, tot het opkomend geslacht van Israël. Mijne aanmerkingen mogen zeer zonderling zijn tot allen, uitgenomen de Heiligen der laatste Dagen, en ook voor hen, verwacht ik.

Ik veronderstel dat, toen ik geboren werd, de duivel wist, wat ik zoude geroepen worden te doen; want er zijn sedert den dag mijner geboorte, twee machten met mij geweest — de eene om mij te doden, de andere om mij te behouden. Vandaag sta

ik vóór u met een tamelijk sterk uiterlijk, voor een man van een en negentig jaren. Ik sta vóór u met een lichaam, in hetwelk bijna ieder been gebroken is geweest, uitgenomen mijn rug en mijn nek. Gedurende mijn leven heeft mij eene macht vervolgd om mijn leven te nemen. Toen ik ongeveer drie jaar oud was, werd ik in eenen ketel kokend water geduwd, die juist van het vuur genomen was. Mijne grootmoeder haalde mij er uit en mijne huid viel van mij af, uitgenomen van mijn hoofd en mijne voeten. Ik was voor maanden lang in katoen en olie gewikkeld. Dat was het begin van mijne rampen. Toen ik twaalf jaren oud was, ben ik verdrinken; ik lag tenminste onder dertig voet water, lang genoeg voor iedereen om te verdrinken. Na verschillende onvruchtbare pogingen werd ik uit het water gehaald. Dit was onder den molendam te Farmington. Ik was juist zoo dood als ik binnen dertig jaren zal zijn. Ik was op mijnen rug gelegen en zag het licht der zon uitgaan en ging door al de gewaarwordingen van den dood, die ieder mensch in het verdrinken zou ondervinden. Na een uur werk werd ik weder tot het leven gebracht. Ik zal niet in de bijzonderheden van vele dezer dingen gaan, doch ik ben in mijn leven verschillende malen gegaan door hetgeen men de dood zou kunnen noemen. Toen ik 15 jaren oud was, werd ik in Connecticut door een hevigen sneeuwstorm overrast. Ik liep vier mijlen door een bosch in eene onbewoonde streek en zocht eene plaats, waar ik voor den storm kon schuilen en kon rusten. Er was slechts één huis, een mijl van mij verwijderd — dat was het armenhuis, op een afstand van vijf en twintig roeden. De gedachte kwam bij den man op, naar boven te gaan in zijne vlieringkamer om wat poleikruid te halen om aan eene zieke vrouw te geven, en hij werd geleid om uit het raam te kijken. Hij zag mij in de holte van een dikken boom kruipen. Hij wist beter dan ik, wat het gevolg daarvan zoude zijn. Hij nam zijn paard en slede en kwam tot mij en toen hij mij naderde, sliep ik reeds en hij redde mijn leven. Op 14 jarigen leeftijd werd ik door een dollen hond gebeten en moest daarvan gestorven zijn, doch dit was niet het geval. Zoo ging het voort, totdat ik kan zeggen dat mijn beide beenen gebroken zijn geweest, een been tweemaal; mijne beide armen, mijn borstbeen en verscheidene ribben zijn gebroken en ik ben, alles te zamen genomen, door eene harde ondervinding gegaan voor een man, tenminste, die geroepen zou worden om het Evangelie te prediken. Ik was een molenaar van beroep. Ik ben onder twee waterwielen geweest, het hoofd ten volle onder water en ik veronderstel dat ik in beide gevallen gedood moest zijn, doch ik kreeg geen letsel.

Die behoedende macht heeft mij door mijn gansche leven geleid. Zij is op mijne zendingen in de wereld, zoowel als tehuis, met mij geweest. Zij is mij tot op den huidigen dag gevolgd en ik ben geplaatst geweest in vele zonderlinge toestanden.

Ik werd verordineerd om dozen Tempel te Salt Lake City in te wijden, vijftig jaren vóór hij gewijd is. Ik wist dat ik zoude

leven om dezen Tempel in te wijden. Ik heb geleefd om het te doen. Ik had in mijne jeugd eene groote begeerte om het Evangelie van Christus te ontvangen, om eenen profeet te zien of iemand, die mij het Evangelie van Christus konde prediken, zooals het door de oude Apostelen geleerd werd en zooals ik het in het Nieuwe Testament las. Ik begeerde dit met al de gevoelens van mijn hart, en op de eerste predikatie van het Evangelie die ik ooit gehoord heb, werd ik gedoopt met mijn oudsten broeder. Ik ging dadelijk naar Kirtland. Ik was in Zion's Camp met den Profeet Gods. Ik zag de handelingen Gods met hem. Ik zag de macht Gods met hem. Ik zag dat hij een Profeet was. Hetgeen hem door de macht Gods op die zending geopenbaard werd, was van groote waarde voor mij en voor al degenen die zijne leeringen ontvingen. Ik zal een geval aanhalen. Een korten tijd vóór wij in Missouri aankwamen, riep Jozef het kamp samen. Daar profeteerde hij tot ons, en zeide ons wat ons zou overkomen. Hij gaf ons de rede, waarom wij gekastijd zouden worden. Hij zeide: „Gij beschouwt mij als een jongen onder u. Gij hebt mijne plaats vóór den Heer niet ten volle erkend, maar er staat eene kastijding vóór dit kamp. Hij deelde ons mede, dat dit over ons zoude komen, omdat hij in zijne raadgevingen niet gehoorzaamd was geworden. Binnen een uur nadat wij in Missouri waren aangeland en onze tenten op Mr. Burkett's land hadden opgesteld, begon een man hier te vallen, en een daar, en in weinige oogenblikken lagen er een dozijn van ons kamp op dekens uitgestrekt, met de cholera. Toen de Profeet Gods dit zag, gevoelde hij medelijden met hen, en hij en Hyrum legden Broeder Carter, den man die het eerst ziek geworden was, de handen op, maar zoodra zij dit deden, werden zij zelven aangegrepen, en zij moesten beiden het kamp verlaten. Later zeide hij: „Ik zeide u wat geschieden zou, en toen de kwaal kwam, strekte ik mijne hand uit om ze te stuiten, en ik ben er zelf bijna door gevallen”. Deze zending was voor mij zeer belangwekkend.

Ik wensch hier te zeggen dat ik in mijn gansche leven, sedert ik tot deze Kerk en Koninkrijk toegetreden ben, altijd de openbaringen Gods met mij gehad heb, niettegenstaande deze machten voortdurend getracht hebben mij te dooden. Dat is iets, waarover ik tot Israël wensch te spreken, vóór ik eindig. De macht Gods heeft mij gezegd, wat te doen en wat niet te doen. Terwijl de duivel macht gehad heeft om mijn lichaam zwaar te teisteren, is er eene macht met mij geweest, welke mij door alles heen bewaard heeft. En telkens als ik den Heiligen Geest met mij gehad heb om mij te zeggen wat ik doen zoude, moest ik dat doen. Daardoor ben ik behouden. Door naar deze zachte stem te luisteren, ben ik hier van daag met u. Er zijn twee redenen, waarom ik heden hier ben. Toen ik terugkeerde na de pionier-reis, sprak President Young den wensch uit, dat ik mijne familie zoude nemen en naar Boston vertrekken, om daar te blijven, totdat ik al de Heiligen Gods in Nieuw-Engeland en Canada kon te zamen-

brengeu en hen naar Zion leiden. Dat was de zending, welke hij mij, na de pionier-reis naar Winter Quarters, opgaf. Ik ging in het voorjaar, zooals hij mij gezegd had, en nam mijne familie mede. Op een avond kwamen wij aan het huis van eenen der broederen in Indiana. Wij waren met verscheidenen. Orson Hyde had eenen wagen, zoowel als ik. Wij reden in een langen hof. Ik plaatste mijn rijtuig op zes duim van het zijne. Mijne vrouw en kinderen waren met mij. Ik bond mijne paarden vast aan eenen eik aan de andere zijde van waar wij ons kamp opgeslagen hadden. Ik ging naar bed in mijn rijtuig. Toen ik ging liggen, zeide de Geest des Heeren mij op te staan en mijnen wagen te verplaatsen. Ik vroeg den Heer niet, wat Hij bedoelde. Ik deed wat mij geboden was. Dezelfde Geest zeide mij te gaan en mijne paarden van dien boom te verwijderen. Dit deed ik; mijne vrouw vroeg mij, waarom ik het deed. Ik zeide haar, dat ik het niet wist. Nauwelijks was ik twintig minuten op mijne legerstede, toen er een dwarrelwind opkwam, welke den eikeboom, die daar misschien vijftig jaren lang gestaan had, aanviel en zijnen stam in tweeën spleet en beide hekken vernielde, waar mijn rijtuig gestaan had. Broeder Hyde's wagen werd niet geraakt, doch mijne familie en ik zouden ter aarde verpletterd zijn geworden, indien ik niet naar de stem des Geestes geluisterd had. Na twee en een half jaar in Nieuw-Engeland en Canada doorgebracht te hebben, met de Heiligen te vergaderen, vertrok ik zelf met het laatste gezelschap, ongeveer 100 personen, van Boston. Wij kwamen tegen den avond te Pittsburg aan. Wij verlangden zeer, daar niet te blijven, maar naar St. Louis te reizen. Ik zag eene stoomboot, die zich klaar maakte om te vertrekken. Ik ging naar den kapitein en vroeg hem, hoeveel passagiers hij had. „Drie honderd en vijftig.” „Kunt u er nog honderd opnemen?” „Ja.” Ik wilde hem juist mededeelen, dat wij aan boord zouden gaan, toen diezelfde Geest tot mij zeide, „Gaaf niet aan boord van die stoomboot, gij noch uwe Compagnie.” Goed, zeide ik. Ik had iets van die zachte stem geleerd. Ik ben niet aan boord gegaan op die boot, maar heb tot den volgenden dag gewacht. Dertig minuten nadat die stoomboot vertrokken was, vatte zij vuur. Zij had touwen inplaats van kettingen, en zij konden niet aan wal gaan. Het was een donkere nacht en niet eene ziel werd gered. Indien ik den invloed van dien waarschuwer die in mij was, niet gehoorzaamd had, zou ik zelf en het overige van het gezelschap daar geweest zijn. De dertiende wijk zoude geen en Adwood voor Bisschop gehad hebben; de Kerk zou geen en Leonard W. Hardy als Bisschop gehad hebben. Zij waren beiden met mij en hunne families, alsook Broeder Samuël Hardy, die nu te St. George is, over negentig jaren oud. Ik ben slechts éénmaal in mijn leven aan dien Geest ongehoorzaam geweest; toen deed ik het door middel van andere personen, en het heeft mij bijna mijn leven gekost. Ik ben met dien Geest bekend geweest. Het was niet het geschal van trompetten, noch donder, noch bliksem; het was de stille, zachte stem

tot mij. Sedert mijne jeugd ben ik door dien Geest bestuurd en geleid geweest. Mijne zendingen zijn door dien Geest van openbaring geweest. Door diezelfde zachte stem werd mij geboden naar Fox Eiland te gaan. Ten tijde van den grooten afval in Kirtland zeide de Geest des Heeren tot mij: „Neem eenen reisge-
noot en ga naar Fox Eiland”. Ik wist niet beter wat er op Fox Eiland was dan wat in Kolob was. Ik ging er echter heen, doopte ongeveer honderd personen en bracht hen met mij mede naar Zion. Het was op dat eiland dat ik eenen brief van Jozef Smith ontving, waarin mij aangekondigd werd, dat ik door openbaring geroepen was, om de plaats van een der Twaalven, die gevallen was, in te nemen. Gij zult het in de „Leer en Verbonden” vinden. Deze zaak was mij geopenbaard vóór ik den brief van Jozef Smith ontving, doch ik gevoelde mij niet gestemd om het aan eenig sterveling bekend te maken, want ik wist dat het mijne plicht was om zulke dingen voor mijzelf te houden. Gedurende al mijn leven en werken, wanneer ik ook door den Geest des Heeren geboden werd iets te doen, heb ik altijd ondervonden, dat het goed was hetzelfde te doen. Ik ben door deze macht bewaard gebleven. Die macht was met mij, toen ik mij naar Herefordshire begaf. Iederen avond predikte ik met Broeder Cordon, en op zekeren avond hielden wij eene vergadering in het stadhuis te Stanley, in Staffordshire. De Geest — die stille, zachte stem — zeide tot mij: „Dit is de laatste vergadering die gij voor langen tijd met deze menschen zult houden.” Dit deelde ik aan de vergaderden mede. Zij waren zeer verwonderd, en vroegen mij, waar ik heen ging. Ik zeide, dat ik het niet wist. Daarna ging ik om den Heere te vragen, en Hij beval mij naar het zuiden te gaan. Dat was al het antwoord, dat ik ontving. Ik nam den postwagen en reed tachtig mijlen in zuidelijke richting. Het eerste huis waar ik binnen ging, was dat van John Benbow. Ik was nog geen vijftien minuten in zijn huis geweest, toen ik verstond, waarom de Heer mij daarheen gezonden had. Daar was een volk, dat zich van de Wesleyaan Methodisten losgescheurd had en zich vereenigd hadden en zich de Vereenigde Broederen noemden. Zij verwachtten de komst van den Zoon des Menschen, en verwachtten het Evangelie van Christus, zooals zij er in het Nieuwe Testament over lazen. De eerste dertig dagen nadat ik daar aangekomen was, bracht ik ongeveer twee duizend menschen, met 50 predikanten, tot de Kerk, en al hunne kerken, volgens de wet ingeschreven, waren in mijne handen. Er was geen trompeltengeschal over dit. De Geest des Heeren beval mij daarheen te gaan, en toen ik daar kwam, zag ik, waarom ik gezonden was. Dit is misschien genoeg gezegd over deze dingen.

(Wordt vervolgd.)

Ontslagen.

Ouderling Edwin F. Parry, tweede raadgever van President R. S. Wells, in het presidentschap der Europeesche Zending, is

van zijne zending eervol ontslagen, om den 18en Juni 1898 per stoomschip *Lucania* huiswaarts te reizen.

Broeder Parry is den 17en April 1896 te Liverpool aangekomen. Hij heeft, gedurende den tijd van zijne zending weinig of niet op het vasteland van Europa gereisd, daar zijne tegenwoordigheid in het kantoor te Liverpool onontbeerlijk was. Hij heeft een groot gedeelte van zijnen tijd besteed met voor de *Millennial Star* te schrijven. Zijne artikelen toonen, met welke groote gave hij in dit opzicht gezegend was. Broeder Parry is het middel geweest, om door schriften veel goed te doen, want behalve zijn werk in de *Millennial Star*, heeft hij vele beleedigende en mishandelende artikelen, die in andere couranten verschenen, en waarin de waarheid geschonden werd, op bekwame wijze beantwoord. Verscheidene traktaten zijn ook van zijne pen geschreven. En hoewel Broeder Parry nu naar huis teruggekeerd is, zal hij door de schriften, welke hij achterlaat, nog veel goed doen in de zending, voornamelijk in Engeland. En wij betwijfelen niet, dat hij ook in Zion als een dienstknecht des Heeren zeer nuttig zal zijn tot de opbouwning van de Heiligen.

Wij hopen dat zijne reis zoo ver voorspoedig is geweest, en dat hij zijne echtgenoote, kinderen en vrienden tehuis in welstand zal aantreffen.

Getrouw tot in den Dood.

Twee zendelingen hebben hun leven nedergelegd, terwijl zij getrouw en standvastig aan het werk waren, om het Evangelie in vreemde landen, ver van hunne familiën verwijderd, te verspreiden.

Ouderling Hyrum Maughan, van Weston, Idaho, die sedert 2 December 1897 in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika als zending werkzaam was, is den 8^{den} Juni j. l. te Anderson, Staat Indiana, in den ouderdom van 27 jaren overleden. Wij hebben nog geene verdere bijzonderheden aangaande zijnen dood ontvangen.

Ouderling Ole C. Jensen, van Mayfield, Utah, is op 30 Mei 1898 te Randers, Jutland, Denemarken, overleden. Zooals door eenen brief van den President der Zending vermeld wordt, kwam broeder Jensen op 25 December in Denemarken aan en werd aangewezen, om in de Aarhus Conferentie zijne zending te beginnen. Hij was toen 67 jaren oud, maar genoot, niettegenstaande zijnen gevorderden leeftijd, eene goede gezondheid. Kort geleden ondernam hij met twee andere zendelingen eene reis naar het westen van Jutland; hij nam ijverig deel aan het werk en vermoeide zich zelfs eenigermate, alhoewel zijne reisgenooten hem aanraadden, zich beter in acht te nemen. Toen zij, op hunne terugreis, eenige dagen te Randers bleven, werd hij acht dagen vóór zijnen dood, door ziekte overvallen. Om hem beter te kunnen verzorgen, werd hij naar de woning van zuster Andersen overgebracht, waar alles in het werk gesteld werd om zijn lijden te verzachten. Den 30sten Mei ontsliep hij vreedzaam en met vol bewustzijn tot zijne laatste

oogenblikken, nadat hij nog eenige bevelen aangaande zijne zaken gegeven had; hij heeft ook de noodige som aan de familie vermaakt, om hunne reis naar Zion te betalen, als eene vergoeding voor de hulp en zorg hem verleend. Zijne medearbeiders betreuren zijn dood zeer. Ouderling Jensen laat in Utah eene vrouw en volwassen kinderen na. Moge de Heer hen zegenen en hen sterken, om hun verlies te dragen.

Wij wenschen in het bijzonder de aandacht te vestigen op de „Redevoering van President Wilford Woodruff.” waarvan het eerste gedeelte elders in dit nummer van *De Ster* verschijnt. Onze eerwaardige President geeft daarin een weinig van de geschiedenis van zijn leven. Het zal voor iedereen zeer nuttig zijn, het voorbeeld dat hij stelt en zijne raadgevingen, dagelijks in praktijk te brengen.

Gemengd Nieuws.

Dr. James E. Talmage, de President en Rector van de Universiteit van Utah, is op 18 Juni in Engeland aangekomen en heeft eene groote verzameling van gezichten en platen van Utah medegebracht, die zullen gebruikt worden bij het houden van lezingen in de voornaamste steden in de Europeesche Zending. Dr. Talmage is een degelijk Heilige der laatste Dagen en zal ongetwijfeld een middel zijn, om door die lezingen veel vooroordeel uit den weg te ruimen, het volk der „Mormonen” meer in hun waar licht te toonen, en wegen voor de verspreiding van het Evangelie te openen.

De Stoomboot *Ethiopia*, die den 9en Juni 1898 Glasgow heeft verlaten, is den 21en Juni te New-York aangekomen, met passagiers aan boord in goeden welstand. Op deze boot bevonden zich de Heiligen, welke den 7en dier maand van Rotterdam zijn afge-reisd, en die dus waarschijnlijk den 26en Juni op de plaats hunner bestemming zijn aangekomen.

Overleden

Zuster DINA CATHARINA SMIT geb. KOSTER is op 18 Juni 1898 te Amsterdam in den ouderdom van 75 jaren overleden. Zij sloot zich den 17den Augustus 1888 door den doop tot de Kerk aan en stierf in vol geloof in het Evangelie.

I N H O U D:

Verkiezing, Vóorkennis en	Blz.	Ontslagen	Blz. 206
Vóorbestemming	„ 193	Getrouw tot in den Dood	„ 207
Amsterdamsche Conferentie	„ 201	Gemengd Nieuws	„ 208
Redevoering door President Wilford	„	Overleden	„ 208
Woodruff	„ 202		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.